

Πλίνθοι & κέραμοι Νο 9

στο χαρτί

Για τη γραφή, αντιγραφή,
ανατύπωση και διανομή...

Σαπρικής Χρίστος

& στο www.xsap.gr

Διάβασα με προσοχή την ομιλία του υπουργού στην αρχή της χρονιάς προς τα στελέχη της εκπαίδευσης. Ανάμεσα στα πολλά και διάφορα για «έξυπνα σχολεία» και άλλα μεγαλεπήβολα υπήρχαν και υποσχέσεις για λύση απλών προβλημάτων. Να έρχονται στην ώρα τα βιβλία τους, να γίνονται οι αποσπάσεις και οι μεταθέσεις έγκαιρα, να μη λείπουν εκπαιδευτικοί από τα σχολεία ... να... να...

Πράγματα μικρά καθημερινά. Η «επανάσταση» του αυτονόητου.

Σε χώρες όπως η Ελλάδα όπου περισσεύουν οι μεγαλόστομες διακηρύξεις και τα σχέδια για «εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις» η λύση καθημερινών προβλημάτων είναι το καλύτερο που μπορεί να προσφέρει κάποιος...

...**ΑΛΛΑ**... όπως δυστυχώς σε όλα τα θέματα υπάρχει ένα μεγάλο **ΑΛΛΑ**.

Είναι αυτή η πραγματικότητα που προσγειώνει ανώμαλα τα λόγια και τις φιλοδοξίες τις μεγάλες. Που εμφανίζεται αμείλικτη όταν καταλαγιαίνουν τα χειροκροτήματα των κλακαδόρων.

Διαβάζεις τα στοιχεία και βλέπεις μερικές χιλιάδες εκπαιδευτικών αποσπασμένους σε υπηρεσίες και φορείς άσχετους με το έργο τους. Όλοι με την υπογραφή του Υπουργού που στα λόγια θέλει τα σχολεία να λειτουργούν χωρίς ελλείψεις. Όλες με την υπογραφή του Υπουργού για την «εξυπηρέτηση» όχι αναγκών αλλά ρουσφετιών προσωπικών και κομματικών.

Διαβάζεις για τις εικονικές αποσπάσεις, ελέω κομματικών προϊσταμένων και ρουσφετολόγων αιρετών, σε δυσπρόσιτα και παραμεθόρια σχολεία με σκοπό να καρπωθούν κάποιοι τα αυξημένα μόρια χωρίς βέβαια να υπηρετήσουν.

Εκπαιδευτικοί που λείπουν απ' τα σχολεία, εκπαιδευτικοί που «κάθονται», όλοι με την υπογραφή του Υπουργού, και εσύ να μαλώνεις στο σχολείο για το ποιος θα καλύψει τα κενά, για το τι θα γίνουν τα παιδιά, για τον δάσκαλο που λείπει στο ολόημερο και τι θα γίνει τώρα, για την «Καλλιπείρα» που δεν ήρθε ποτέ και ποιος θα κάνει τις ώρες της.

Κελιά φυλακής χαρακτήρισε τα σχολεία μας σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Υπουργός. Και βρήκε τη λύση για να τα κάνει ανθρώπινα. Έδωσε εντολή να πάρουν επώνυμο. Επιτροπές συστάθηκαν άμεσα, εγκύκλιοι στάλθηκαν, συνεδριάσεις συλλόγων διδασκόντων συγκλήθηκαν.

«Θάνατος οι λεροί και άσημοι δρόμοι
Με τα λαμπρά μεγάλα ονόματά τους...»

Είπε ο Γιώργος όταν η συζήτηση έφτασε στα ονόματα των σχολείων

Ω! υποκρισία μεγάλη. Βουλιάζουμε στη μιζέρια παλεύοντας μόνοι σε σχολεία που λειτουργούν χωρίς βοήθεια και στήριξη, μας μαλώνει από πάνω ο Υπουργός, έχουμε και τους προϊσταμένους που αντί να λύνουν κανένα πρόβλημα τρέχουν να υλοποιήσουν με ζήλο περισσό τα ασήμαντα...

Δεν είναι πάντα έτσι μου γράφει στο email ο φίλος ο Στέλιος. Και περιγράφει μια ωραία πρωτοβουλία πριν από χρόνια στο Αιγάλεω, υπηρετούσε εκεί ως Σχολικός Σύμβουλος, με σκοπό να πάρουν ονόματα ποιητών τα σχολεία της πόλης. Γράφει:

«Επειδή πιστεύω στο γόνιμο προβληματισμό θέλω να σου κοινοποιήσω την προσπάθεια που κάναμε με τον Ηλία Αναγνώστου, πολύ πριν βγει η Πολιτεία... για να δώσουμε ονόματα στα σχολεία του Αιγάλεω. Σου στέλνω λοιπόν το σκεπτικό της πρότασής μας έτσι όπως το δώσαμε στους δασκάλους μας και τους ζητήσαμε να αποφασίσουν αν θέλουν ή όχι να δώσουν ονόματα στα σχολεία τους. Αυτοί είχαν και τον τελικό λόγο.

Για την ιστορία να σημειώσω πως ονόματα πήραν τα 14 από τα 20 σχολεία. Στο 1ο που είναι Πειραματικό Ολοήμερο και είχε το όνομα ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ είπαμε να μην πάρει όνομα (ο Α. έχει γράψει βλέπεις την «ΓΙΟΙΗΤΙΚΗ»), όνομα δεν ήθελε και το ένα και μοναδικό ιδιωτικό καθώς και 4 σχολεία. Τα χρόνια αυτά οι συνάδελφοι συγκέντρωσαν υλικό, στα περισσότερα από τα σχολεία και έκαναν καταπληκτικές δουλειές με τα παιδιά. Είπαμε και στο Δήμο, μιας και τα σχολεία δίνουν το τίμημα της πόλης... των ποιητών να κάνουμε μια χορωδία από όλα τα σχολεία και να παρουσιάσουμε μελοποιημένη ποίηση... αλλά...

Για την ιστορία επίσης τα ονόματα που προέκριναν είναι:

31η περιφέρεια (που ήμουν πριν)

*2^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΝΙΚΟΣ ΓΚΑΤΣΟΣ»
3^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΟΛΙΤΗΣ»
9^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ»
10^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΙΗΣ»
11^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ
12^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ
14^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ»
20^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ»
ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ Δ. ΣΧ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ*

41η περιφέρεια (τόρα – τότε ο Ηλίας Αναγνώστου)

*1^ο ΠΕΙΡ. Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ»
4^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ
5^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ»
6^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΒΑΦΗΣ»
7^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ»
8^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΗΣ»
13^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ»
15^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΛΙΗΣ»
16^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ
17^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ»
19^ο Δ. ΣΧ. ΑΙΓΑΛΕΩ «ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗΣ»*

Δεν πιστεύω πως είναι όλα μαύρα και αντιδραστικά, αρκεί να υπάρχει έστω και ένα ψήγμα γνησιότητας και ελευθερίας...

Κι έχει απόλυτο δίκιο όταν γίνονται τέτοιες πρωτοβουλίες με συγκεκριμένο στόχο και περιεχόμενο. Αν συνοδεύονται από ουσιαστικές συζητήσεις με τους δασκάλους και τους μαθητές. Με την τοπική κοινωνία. Όταν όμως αυτό γίνεται ένα επικοινωνιακό παιχνίδι ενός πολιτικού με επιτροπάτα που τα ίδια δεν ξέρουν τι ακριβώς θέλουν να πετύχουν τότε με θλίβει αφάνταστα ο υπερβάλλον ζήλος να φανούμε «καλά παιδιά». Τότε οδηγούμαστε σε καταστάσεις αποστεωμένες από κάθε παιδαγωγικό περιεχόμενο. Και το μοναδικό κέρδος της όλης διαδικασίας να το έχει ο επιγραφοποιός και ο τυπογράφος που θα φτιάξουν την καινούρια ταμπέλα και σφραγίδα του σχολείου.

Μακάρι να έχω άδικο...

Στον τελευταίο χιονιά, θυμάστε τότε που κλείσανε τα σχολεία στην Αθήνα για 2 μέρες, άκουσα έναν Νομάρχη να απαντά στην εύλογη ερώτηση «αφού δεν έχει χιόνι γιατί είναι κλειστά τα σχολεία;» με το συντριπτικό επιχείρημα: «Έβλεπα πως δεν υπήρχε λόγος να κλείσουν τα σχολεία... αλλά αν χτυπήσει ένα παιδί;»

«Προσέξτε μη χτυπήσει κανένα παιδί...»

Είναι το μόνιμο μότο που ακούς από τη στιγμή που θα διοριστείς μέχρι που θα τελειώσεις...

Προϊστάμενοι, σύμβουλοι, διευθυντές υποδιευθυντές, δάσκαλοι έχουν ανάγκη την παραπάνω φράση ως την Αγία Γραφή της ελληνικής εκπαίδευσης.

Κάθε καθώς πρέπει προϊστάμενος θεωρεί ότι πρέπει να ειπωθεί στις πρώτες νουθεσίες του. «Η ασφάλεια των παιδιών κύριοι. Το πρώτο μέλημά μας...»

Κάθε καθώς πρέπει διευθυντής είναι αυτό που θα τονίζει με κάθε αφορμή.

Κάθε καθώς πρέπει υποδιευθυντής θα πρέπει να το έχει ως μόνιμο άγχος του.

«Ξέρετε συνάδελφοι το πρόβλημα είναι να μη σκοτωθεί κανένα παιδί» και κουνάμε όλοι συγκαταβατικά το κεφάλι. Κι όσοι πλησιάζουν πιο κοντά στη σύνταξη το κουνάνε και πιο πολύ ενώ η όλη συζήτηση συνοδεύεται από μυθοπλασίες και παραφουσκωμένες ειδήσεις για δασκάλους που σέρνονται στα δικαστήρια και καταδικάζονται σε εξοντωτικές ποινές γιατί χτύπησε ένα παιδί στην τάξη, στην αυλή.

Συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων συλλόγων διδασκόντων έχουν ασχοληθεί μ' αυτό το θέμα. Χιλιάδες σελίδες πρακτικών γράφτηκαν και γράφονται για να καλύψουν τα «νώτα». Εργατώρες καταναλώνονται.

...Για ένα τίποτα...

«Μα είσαι πάλι απόλυτος και δογματικός.» μου φωνάζει από δίπλα ο Γρηγόρης. Οι γονείς στέλνουν τα παιδιά στο σχολείο και πρέπει να επιστρέψουν με **ασφάλεια** στο σπίτι.

Η ασφάλεια των μαθητών.

Η απόλυτη υποκρισία... μιας κοινωνίας που έχει μάθει να σκέφτεται με τους τύπους και όχι με την ουσία.

Σχολεία γεμάτα παγίδες, με αίθουσες και αυλές χωρίς προδιαγραφές ασφαλείας.

Σκάλες και χώροι που κλείνονται αυθαίρετα. Εμπόδια θανάτου σε μια επικίνδυνη κατάσταση...

Προετοιμασία και υποδομές για την αντιμετώπιση της φωτιάς, του σεισμού στο 99% των περιπτώσεων ανύπαρκτη.

«Ασκήσεις» ετοιμότητας που γίνονται για να γραφτούν στα χαρτιά.

Παιδικές χαρές με παιχνίδια κατεστραμμένα γεμάτα κινδύνους

Πυροσβεστήρες που θεωρούνται είδη πολυτελείας.

Προσθήκες και παρεμβάσεις χωρίς καμιά μελέτη.

Εγκαταστάσεις ασυντήρητες...

Καταστροφές σε χώρους και σε υλικά που χρονίζονται γιατί δεν υπάρχει η φροντίδα ή δεν έχεις το ανάλογο γλείψιμο στο Δήμο.

Και για αυτά τα ουσιαστικά δεν ασχολείται κανείς. Ή ασχολείται μόνο αν «γίνει το κακό» για να ξεχαστούν την επομένη.

Το μεγάλο πρόβλημα πάντα είναι το πόσοι θα εφημερεύουν και τι ώρα θα έρθει και θα φύγει ο υπεύθυνος εφημερίας. Το αν τα παιδιά θα κατέβουν κάτω το διάλειμμα ή αν θ' ανέβουν σε κανένα δέντρο της αυλής.... Κι για το αν κλείσουν τα σχολεία της Αθήνας μόλις χιονίσει μη σπάσουμε κανένα χέρι... Και για τον αν θα μπουν κάγκελα στα παράθυρα μην τυχόν και βουτήξει στο κενό κανένα πρωτάκι...

Υποκρισία και θλίψη...

...για τα τυχόν σπασμένα χέρια... και βέβαια πολύ λίγο έως καθόλου συζήτηση για τα «σπασμένα» μυαλά των παιδιών που δυστυχώς δεν επιδιορθώνονται ποτέ...

Μιλούσα τις προάλλες με τον Κώστα, διευθυντή σ' ένα σχολείο στην Αθήνα, το 'φερε η κουβέντα για τα παιδιά με ειδικές ανάγκες.

- Έχουμε στο σχολείο μας ένα παιδί μου λέει. Δύσκολο, οι γονείς από πάνω αλλά το σχολείο αδυνατεί να το βοηθήσει. Οι σύμβουλοι ειδικοί και μη περάσανε εκφράσανε την συμπαράστασή τους, είπαν πως θα το αναλάβουν προσωπικά, η χρονιά τελειώνει και όσο τους είδες εσύ...

-Και τι κάνεις Κώστα;

-Καρναβά. Του βάζω ν' ακούσει Καρναβά... Μου' πε ο πατέρας του πως μόνο αυτό το ηρεμεί, βρήκα κι εγώ 2 κασέτες, όχι από στούντιο αλλά πανηγυριώτικες, τις βάζει η δασκάλα στο κασετόφωνο, αντιλαλεί το κλαρίνο μέχρι το δρόμο και μπορεί κάπως να δουλέψει.

Το μάτι μου έπεσε εκείνη τη στιγμή στην τηλεόραση όπου ο Υπουργός Παιδείας ανακοίνωνε περιχαρής το νέο νόμο για την Ειδική Αγωγή...

...Έκλεισα την τηλεόραση και πάτησα το κουμπί στο στερεοφωνικό... Το κλαρίνο και η φωνή του Καρναβά πλημμύρισαν το δωμάτιο:

Βαθιά σπηλιά μες τα βουνά
θα βρω να κατοικήσω..

Υ.Γ. Για τους αμήτους ο Καρναβάς είναι λαϊκός τραγουδιστής ξακουστός στα πανηγύρια της Ηπείρου. Ξέρετε κλαρίνο, μπύρα και χορός μέχρι πρωίας...

Ενα νέο κεφάλαιο στο ζήτημα της προσέγγισης μεταξύ της Γαλλίας και της Γερμανίας άνοιξε χθες με την παρουσίαση στο Βερολίνο ενός κοινού βιβλίου διδασκαλίας της Ιστορίας για τους μαθητές της τελευταίας τάξης του λυκείου των δύο χωρών.

Το νέο βιβλίο αποτελεί τη συνέχεια μιας φιλόδοξης προσπάθειας η οποία ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια. Κατά τις εργασίες του Κοινοβουλίου των Νέων στο Στρασβούργο, μαθητές από τις δύο χώρες είχαν υπογραμμίσει την ανάγκη συγγραφής ενός βιβλίου Ιστορίας που θα διαφωτίζει τα ιστορικά γεγονότα, αναδεικνύοντας τις διαφορές με τις οποίες τα προσέγγιζαν ως σήμερα Γαλλία και Γερμανία.

Το 2006 εισήχθη στις τελευταίες τάξεις των σχολείων ένα βιβλίο Ιστορίας το οποίο κάλυπτε τη μεταπολεμική περίοδο. Το βιβλίο τυπώθηκε σε δύο εκδόσεις, μία γερμανική και μια γαλλική, όμως το περιεχόμενο και η εισαγωγή τους ήταν κοινά.

Με τίτλο «Η Ευρώπη και ο κόσμος από το Συνέδριο της Βιέννης μέχρι το 1945», το νέο βιβλίο ακολουθήσε τις ίδιες κατευθυντήριες αρχές με το προηγούμενο σε ό,τι αφορά τον τρόπο γραφής του. Το βιβλίο αναλύει τα γεγονότα μιας περιόδου, ιδιαίτερα ευαίσθητης για τις δύο χώρες, που συγκλονίστηκε από τρεις πολέμους.

Ομάδα επιστημόνων

Σύμφωνα με τη γαλλική εφημερίδα «Le Monde», το βιβλίο γράφτηκε από μια ομάδα 12 επιστημόνων, Γάλλων και Γερμανών, η οποία ερ-

γάστηκε υπό τις οδηγίες και τις κατευθύνσεις τριών καθηγητών.

Και από τις δύο πλευρές του Ρήνου, οι συγγραφείς ανέλαβαν το δύσκολο έργο της καταγραφής μιας ιστορίας που ως τώρα μάλλον διχάζε παρά ένωνε τους δύο λαούς. Επειτα από διαβουλεύσεις η ομάδα κατέληξε σε συμφωνία σχετικά με τον τρόπο που θα γραφόταν το βιβλίο, καθώς στα σχολεία της Γερμανίας η Ιστορία που διδάσκεται ξεκινά από μια μεταγενέστερη περίοδο σε σχέση με αυτή που μελετούν οι γάλλοι μαθητές.

Το κοινό γαλλογερμανικό βιβλίο εξιστορεί τα γεγονότα από το 1815 ως τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τα σημεία διαφωνίας της μεικτής ομάδας των ιστορικών ήταν ελάχιστα. Σημαντικό είναι το νός ότι τόσο οι γάλλοι όσο και οι γερμανοί ιστορικοί συμφώνησαν ως προς τις αιτίες και τις αφορ-

μές που οδήγησαν στο λουτρό αίματος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Τα σημαντικότερα θέματα συζήτησης που προκύπτουν μέσα από το βιβλίο σχετίζονται με τα δεινά που υποφέρουν όλοι οι λαοί όταν ξεσπά ένας πόλεμος.

Σε ό,τι αφορά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι Γάλλοι επέμεναν ότι το βιβλίο έπρεπε να αφιερώνει ένα κεφάλαιο στο Γ΄ Ράιχ, στο οποίο θα εξιστορούνταν οι πρωτοφανείς βιαιότητες που υπέστησαν οι λαοί από τους ναζιστές και το Ολοκαύτωμα των εβραίων της Ευρώπης.

Στο βιβλίο αναλύεται επίσης η πορεία των κρατών της Ευρώπης προς την ενοποίηση, το «μεγαλύτερο πρόγραμμα για την ειρήνη και την ευημερία» στη γηραιά ήπειρο.

(από το site www.edra.gr)

Τέλειωσε και η φετινή χρονιά. Η δεύτερη με τα νέα Αναλυτικά Προγράμματα και τα βιβλία. Προσωπικά τα βλέπω με θετικό μάτι. Βλέπω την τάξη μου πιο «ζωντανή», τα παιδιά να προσεγγίζουν τη γνώση πιο ευχάριστα και να μαθαίνουν πράγματα που προσωπικά τα θεωρούσα αδιανόητα τα προηγούμενα χρόνια.

Στην Ελληνική σχολική πραγματικότητα βέβαια ποτέ τα πράγματα δεν είναι ρόδινα. Για δεύτερη χρονιά βολοδέρνουμε μόνοι και έρημοι προσπαθώντας να αποκρυπτογραφήσουμε νέες προσεγγίσεις, να αλλάξουμε τρόπο διδασκαλίας που χρόνια τώρα είχαμε συνηθίσει, να βοηθήσουμε τους μαθητές μας.

Για δεύτερη χρονιά πράγματα που θα μπορούσαν να γίνουν πιο εύκολα φαντάζονται ως ανυπέρβλητα εμπόδια γιατί λείπει ο σχεδιασμός, η επιμόρφωση, η καθημερινή βοήθεια.

Για δεύτερη χρονιά γευόμαστε τον παραλογισμό ενός εκπαιδευτικού συστήματος στο οποίο κυριαρχεί η προχειρότητα. Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που ζητά από τον εκπαιδευτικό να είναι έτοιμος για όλα χωρίς να του προσφέρει το παραμικρό εφόδιο. Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που στηρίζεται στο «φιλότιμο των Ελλήνων» κι αν αυτό δεν υπάρχει τότε δεν τρέχει τίποτε. Που οι Υπουργοί κυβερνάνε με δηλώσεις από την τηλεόραση, που οι προϊστάμενοι ασχολούνται όλο και περισσότερο με την γραφειοκρατία και τη συμπλήρωση στατιστικών καταστάσεων και όχι με την ουσία της εκπαίδευσης, που οι σχολικοί σύμβουλοι νοιάζονται όλο και περισσότερο το πώς θα τα έχουν καλά με το πανεπιστημιακό κατεστημένο και όχι με το πως θα βοηθήσουν τον μαχόμενο εκπαιδευτικό...

Όμως...

...πολύ τρώμαξα όταν σε συγκεντρώσεις της Ένωσης Γονέων του Αγίου Δημητρίου άκουσα εισηγήσεις γεμάτες δαιμονολογία και καταστροφολογία. Και τρώμαξα ακόμα περισσότερο όταν είδα συναδέλφους μου να

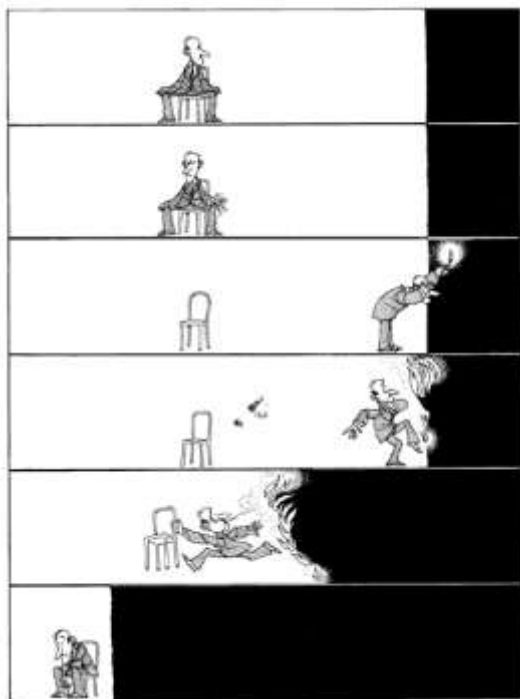
χειροκροτούν εισηγήσεις που έλεγαν ούτε λίγο ούτε πολύ ότι διδάσκουμε στα σχολεία τα χειρότερα, τα πιο αντιεπιστημονικά βιβλία που στραβώνουν τη νέα γενιά και κάνουν πολίτες υποτακτικούς στον παγκόσμιο καπιταλισμό, τους Αμερικάνους και τα μονοπώλια!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Όταν άκουσα πως η δουλειά σε ομάδες χωρίζει τους μαθητές σε καλούς και κακούς και ενισχύει τους ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση. Όταν άκουσα πως η προσαρμογή της διδασκαλίας στο επίπεδο του

κάθε μαθητή και η ευελιξία των μορφών προσέγγισης της γνώσης δημιουργεί άβουλα όντα «χαζούς» και επικίνδυνους!!! πολίτες...

Όλα τα προβλήματα που βιώνουμε καθημερινά, πιστεύω πως δεν πρέπει να μας οδηγήσουν στην απόρριψη μεθόδων και παιδαγωγικών προσεγγίσεων σύγχρονων και αποτελεσματικών. Η λύση δεν μπορεί να είναι η επιστροφή στις «απλές» διδακτικές του '60 και του '70. Το σχολείο του 21^{ου} αιώνα δεν μπορεί να είναι το σχολείο των ατέλειωτων φωτοτυπιών, των χρονικών αντικαταστάσεων και της μηχανικής εκμάθησης της προπαίδειας και της κάθετης πρόσθεσης με κρατούμενο. Δεν μπορεί στο όνομα του ότι είναι δύσκολα τα Μαθηματικά της Πέμπτης να γυρίσουμε στην εν χορώ απαγγελία του πολλαπλασιασμού και «τι τα θέλουμε αυτά τα μοτίβα» τώρα...

Από κει και πέρα σίγουρα θα πρέπει να γίνει μια ουσιαστική συζήτηση και **αξιολόγηση** της νέας κατάστασης στα σχολεία που να οδηγήσει σε μέτρα ενίσχυσης του μαχόμενου εκπαιδευτικού και σε πολύ συγκεκριμένες αλλαγές σε Αναλυτικά Προγράμματα και διδακτικές πρακτικές. Σε κάθε άλλη περίπτωση οι χαμένοι θα είμαστε εμείς ως επαγγελματίες και οι μαθητές μας.

© Quino

77^η Γενική Συνέλευση της Δ.Ο.Ε.

Η πρώτη Γενική Συνέλευση του συνδικάτου μας που δεν έχει θέμα συζήτησης... Μια συνέλευση που θα συζητήσει 2-3 αλλαγές στο καταστατικό και από και εκεί πέρα τίποτα...

Η μάλλον θα ακολουθήσει μια ατέλειωτη ομφαλοσκόπηση για το πόσο μεγάλη απεργία είχαμε κάνει και τι ωραία επανάσταση κάναμε. Συνοδευόμενη από λεονταρισμός για το ποιος θα κάνει την πιο «επαναστατική» απεργιακή πρόταση...

Τα απότοκα ενός παρακμιακού συνδικαλισμού που δυστυχώς καμιά οργανωμένη παρέμβαση δεν έχει πια τη δύναμη ή τη θέληση να αλλάξει...

Έγραφα πριν από 3 χρόνια:

...Αντί όλη αυτή (η άσχημη κατάσταση στο συνδικάτο) να γίνει αντικείμενο μελέτης και προβληματισμού περισσεύει κάθε φορά ο διαγωνισμός αγωνιστικότητας. Όσο το συνδικάτο αποδομείται με την συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων να απέχει από κάθε ουσιαστική συλλογική διαδικασία **τόσο αναβαίνουν οι τόνοι για πιο έντονη δράση.**

Το απόλυτο θέατρο του παραλόγου ή η σύγχρονη εφαρμογή της ομοιοπαθητικής στο συνδικαλιστικό κίνημα...

Κι έχεις και τον Σπύρο να ρωτάει...

«Δηλαδή να μην κάνουμε καμία απεργία;» Τι να πεις...

...Η συνέχεια τον Οκτώβριο...

